

Përqendrimi në fenë e Allahut

Salih el-Feuzan

Përqendrim i në fenë e Allahut!

Salih el-Fevzan

Përktheu:
Besim Gjellaj

Gjitha falënderimet i takojnë Allahut, Zotit të botëve, ndërsa mëshira e Allahut qoftë mbi të Dërguarin tonë, Muhamedin sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem, familjen dhe shokët e tij.

Me të vërtetë përqendrimi në dinin e Allahut do të thotë drejtësi dhe mesatare mes teprimit dhe neglizhencës, mes ashpërsisë dhe butësisë, kjo bëhet duke ecur në përputhshmëri me porosit e librit të Allahut dhe sunetit të Dërguarit të Tij sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem, si dhe në përputhshmëri me atë që ishin muslimanët e parë nga ky ymet.

Thotë Allahu i lartësuar:

“Dhe se kjo është rruga (feja) Ime e drejtë (që e caktova për ju), pra përmbajuni kësaj, e mos ndiqni rrugë të tjera e t’ju ndajnë nga rruga e Tij. Këto janë porositë e Tij për ju, ashtu që të ruheni” (En’am 153).

“Dhe se kjo është rruga (feja) Ime e drejtë (që e caktova për ju)...” do të thotë: mesatare.

“pra përmbajuni kësaj...” ecni në të.

“e mos ndiqni rrugë të tjera...” çdo gjë që e kundërshton këtë rrugë nga mendimet, idetë, fjalët si dhe

bindjet që janë në kundërshtim me Kur'an-in dhe Sunetin.

“...kjo...” tregon atë që e ka sjell i Dërguari sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem nga Kur'an-i dhe Syneti.

“...rruga (feja) Ime e drejtë...” e ka ndërlidh Allahu me veten e Tij gjë që nënkupton nder dhe vlerë, ngase Allahu është Ai që e bëri legjitime këtë rrugë, si dhe urdhëroi për ta pasuar.

Për këtë thotë: **“...pra përmbajuni kësaj...”** ecni në të deri sa të arrini tek Allahu dhe tek xheneti i Tij.

“...e mos ndiqni rrugë të tjera...” shiko së si Allahu e

bëri të veçuar këtë rrugë, ngase kjo rrugë është e vetme, kurse rrugët e tjera i ka cekur si të shumta ngase ato janë shumë.

Çdo kush që del nga kjo rrugë, me të vërtetë ai zgjedh për vetën e tij rrugën, metodologjinë dhe mënyrën që atij i përshtatet, tjetri zgjedh për veti, e tjetri për veti, kështu që çdo njeri zgjedh rrugën e vet.

Këta pasues të rrugëve të ndryshme nuk bashkohen në një rrugë, por janë në mospajtim ashtu siç janë në mospajtim me atë që e pason rrugën e drejtë të Allahut.

Kurse pasuesit e rrugës së Allahut janë në pajtueshmëri,

të dakorduar, të dashur dhe të bashkuar mes veti, ashtu siç bashkohen në këtë botë në këtë rrugë dhe u deshën mes veti po ashtu do të jenë të bashkuar në xhenet të ulur në kolltuçe **“...e ata në mbështetëse qëndrojnë ballë për ballë njëri-tjetrit duke qenë të vëllazëruar”** (Hixhr 47), kështu është gjendja e tyre në këtë botë dhe botën tjetër.

Kurse pasuesit e rrugëve të ndryshme, që janë në kundërshtim me rrugën e drejtë, ata jetojnë në mospajtim, armiqësi dhe urrejtje mes veti, në këtë botë, kurse ditën e kijametit e mallkojnë dhe ofendojnë njeri-tjetrin, çdo njeri prej tyre e

akuzon tjetrin, ti me devijove, ti u bërë shkak për këtë e atë... kjo është gjendja e tyre në botën tjetër.

Allahu i lartësuar thotë: **“E, s’ka dyshim se ata që thanë: “Allahu është Zoti ynë”, dhe ishin të paluhatshëm...”**

(Fussilet 30), ata thanë: Allahu është Zoti ynë, do të thotë e publikuan njeshmerin e Allahut, Zotit të botëve, Ai është Zoti, Ai është i Adhuruari, i Adhuruari i Vetëm i Lartësuar, s’ka të adhuruar tjetër pos Tij, Zoti ynë është Allahu!

E publikuan këtë haptas, ngase nuk mjafton vetëm besim me zemër pa e shqiptuar me gojë, edhe idhujtarët me zemër e

besonin që Allahu është Zoti i tyre, ai i cili meriton të adhurohet është Allahu, e besonin këtë zëmrat e tyre, mirëpo veprat e tyre janë në të kundërtën me këtë, kjo për shumë arsye, për shkak të hamendjeve, ambicieve, kërkesave, metodologjive dhe grupeve të tyre që ata i pasojnë, kështu që ata vazhdimisht kanë konflikt të brendshëm.

Pasuesit e rrugës së vërtetë janë të dakorduar mes veti gjithnjë, për këtë ka thënë Allahu i lartësuar: **“...dhe ishin të paluhatshëm...”** Fjala: **“Allahu është Zoti ynë...”** me këtë e publikuan qëndrimin e tyre, pastaj e pasuan fjalën më vepër, pastaj u përqendruan në

fenë e Allahut dhe thanë:
“Allahu është Zoti ynë...” që
do të thotë e besuan me zemrat
e tyre, dhe nuk ishte vetëm
dëshmi me gjuhë, por e besuan
bindshëm edhe me zemër dhe i
kryen veprat. Iu nënshtruan
urdhrave të Allahut dhe u
përmbajtën ndalesave të Tij,
ecën sipas ligjit dhe fes së Tij,
njehërit kjo është përqendrim
në të vërtetën.

U përqendruan në të, ngase
nuk mjafton fjala pa veprim, ka
disa që thonë Zoti ynë është
Allahu pastaj lajthit nga kjo, siç
thotë Allahu i lartësuar: “Ka
disa njerëz që thonë:

**“Ne i kemi besuar Allahut dhe
jetës tjetër (Ahiretit), po në**

realitet ata nuk janë besimtarë. Ata përpiqen ta mashtrojnë Allahun dhe ata që besuan, po në të vërtetë ata nuk mashtrojnë tjetër, pos vetvetes, por ata nuk e hetojnë” (Bekare 8-9).

Të tillët janë dyfytyrësh të cilët thonë Zoti ynë është Allahu haptas, mirëpo nuk përqendrohen në të vërtetën me besim dhe me vepra, **“...e kur goditet me ndonjë të keqe për shkak të (rrugës së) Allahut, ai sprovimin prej njerëzve e trajton si dënimin e Allahut..”** (Ankebut 10), devijon nga e vërteta si shkak i frikës nga njerëzit, nuk e paramendon së ndëshkimi i Allahut është me i rënd së sa demi i njerëzve, ik

nga tigani dhe bjen në zjarr,
Allahu na ruajt!

“Ka disa njerëz që thonë: **“Ne i kemi besuar Allahut dhe jetës tjetër (Ahiretit), po në realitet ata nuk janë besimtarë”** është thjesht një pretendim e asgjë me shumë, nuk është përqendrim në të vërtetën, por thjesht një pretendim, të tillët janë dyfytirësh, këta janë: **“S’ka dyshim, munafikët do të jenë në shtresën më të ulët (në fund) të zjarrit...”** (Nisa 145).

“E, s’ka dyshim se ata që thanë: “Allahu është Zoti ynë”, dhe ishin të paluhatshëm, atyre u vijnë engjëjt (në prag të vdekjes dhe

u thonë)...” do të thotë kjo ndodh në prag të vdekjes, zbresin melajket për ta marrë shpirtin, iu shfaqen dhe i përgëzojnë me shpërblime të mira, i qetësojnë nga brengat që i kanë për pasardhësit e tyre si dhe për gjitha gjërat që i kanë lan pas tyre në këtë botë.

“...atyre u vijnë engjëjt (në prag të vdekjes dhe u thonë)...”, iu thonë atyre mos u frikësoni për atë që iu pretë, ngase ju jeni duke vazhduar drejt xheneteve dhe drejt kënaqësisë së Allahut të lartësuar, drejt kënaqësisë së përhershme, kështu që mos u frikësoni ngase ju e siguruan të ardhmen tuaj sa ishit gjallë, punuat atë që ju bëri të sigurt

ditën e kijametit, mos u pikëlloni për atë që e keni len në dynja, siç është pasuria dhe fëmijët, sepse ajo që gjendët tek Allahu është me e mirë dhe me e përhershme.

“...keni myzhde xhennetin...”, pasi që i qetësuan, atëherë i përgëzuan

“...keni myzhde xhennetin që u premtohet”.

“(u thonë) Ne kujdesemi për ju, si në jetën e kësaj bote, ashtu edhe në botën tjetër, kudo të keni atë që dëshironi dhe gjithçka kërkonit” (Fusilet 31), atë që ju e kërkonit.

“Pritje e nderuar prej Atij që falë mëkatet dhe që është mëshirues!” (Fusilet 32), ky është vendi i tyre në ditën e kijametit, në të kundërtën me vendin e pa besimtarëve dhe përgenjeshtruesëve, vendi i tyre është xhehenemi, Allahu na ruajt!

“...keni myzhde xhennetin që u premtohet. (u thonë) Ne kujdesemi për ju, si në jetën e kësaj bote...” (Fusilet 30-31), kjo është në Kur’an dhe në Sunet, ka thënë i Dërguari sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem: **“Përqendrohuni në të vërtetën dhe mos llogaritni”**, mos llogaritni që çdo gjë që e ka urdhëruar që ju ta veproni, ndonjëherë njeriu ka mangësi,

në disa aspekte njeriu ka mangësi, mirëpo kjo mangësi iu falet juve.

“Përqendrohuni në të vërtetën dhe mos llogaritni”, nuk mundet njeriu që t’i kryej gjitha obligimet, s’ka mundësi që mos t’i mbet diçka pa e kryer, kjo është e pamundshme, mirëpo përqendrohet aq sa ka mundësi.

“Allahu nuk e obligon asnjë njeri përtej mundësisë së tij...” (Bekare 286), ka thënë Pejgamberi sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem: **“Qëllojeni të drejtën dhe mundohuni”** që do të thotë qëllojeni të drejtën e nëse nuk mundeni atëherë mundohuni.

“Përqendrohuni në të vërtetën dhe mos llogaritni, qëllojeni të drejtën dhe mundohuni, dijeni që puna me e mirë e juaj është namazi”, po ashtu Allahu i plotfuqishëm i ka thënë të Dërguarit të Tij:

“Ti (Muhammed) përqendrohu vendosmërisht ashtu si je i urdhëruar.” (Hud 112), do të thotë përqendrimi duhet të jetë varësisht prej urdhrit apo ndalesës së ligjit të Allahut, njeriu nuk sjell adhurime apo gjëra prej vetvetes duke menduar së i afrohet Allahut.

“Ti (Muhammed) përqendrohu vendosmërisht ashtu si je i

urdhëruar, e bashkë me ty edhe ata që u penduan (prej idhujtarisë)..." (Hud 112), edhe ata të përqendrohen gjithashtu siç janë urdhëruar.

"Ti (Muhammed) përqendrohu vendosmërisht ashtu si je i urdhëruar, e bashkë me ty edhe ata që u penduan (prej idhujtarisë), e mos tejkaloni (kufijtë e caktuar)..." (Hud 112), ndalohet teprimi, mos të thotë unë jam përqendruar pastaj ta teproj sa që të dal nga përqendrimi dhe të kaloj në teprim.

"Ti (Muhammed) përqendrohu vendosmërisht ashtu si je i urdhëruar, e bashkë me ty edhe ata që u penduan (prej

idhujtarisë), e mos tejkaloni (kufijtë e caktuar), se më të vërtetë Ai është shikues i asaj që veproni” (Hud 112).

Allahu i lartësuar në një ajet tjetër thotë: **“...pra drejtojuni Atij dhe kërkoni falje prej Tij...”** (Fusilet 6), drejtojuni Atij duke e pasuar dhe ndjekur rrugën e Tij, kërkoni falje për mangësitë tuaja, ngase njeriu ka mangësi, mirëpo këtë e mënjanon duke kërkuar falje.

Pra **“...pra drejtojuni Atij dhe kërkoni falje prej Tij...”** (Fusilet 6).

“Ti (Muhammed) përqendrohu vendosmërisht ashtu si je i urdhëruar, e bashkë me ty

edhe ata që u penduan (prej idhujtarisë), e mos tejkaloni (kufijtë e caktuar)..." (Hud 112), kjo nënkupton që shtimi në fe është i ndaluar si dhe teprimi në të.

"...pra drejtojuni Atij dhe kërkon falje prej Tij..." (Fusilet 6), ky është një urdhër që t'i kërkojmë falje për mangësitë në përqendrim, ngase njeriu i ekspozohet mangësive pa marr parasysh sa mundohet, për këtë ka thënë Pejgamberi sal-lAllahu 'alejhi ue sel-lem:

"...dhe mos llogaritni...", kërkitimi i faljes i largon mangësitë.

Allahu i plotfuqishëm na ka urdhëruar që t'i lutemi në çdo rekat të namazit tonë kur ne e këndojmë suren el-Fatiha, ku në fund të saj thuhet:

“Udhëzona në rrugën e drejtë” (Fatiha 6),

ti pra kërkon prej Allahut që te të udhëzoj, udhëzim dhe përforcim në rrugën e drejtë, për cilën rrugë? Allahu i lartësuar ka thënë: **“Dhe se kjo është rruga (feja) Ime e drejtë (që e caktova për ju), pra përmbajuni kësaj. ”** (En'am 153), i kërkon Allahut që ta qartësoj të vërtetën, te të udhëzoj në të, si dhe të përforcoj në rrugën e drejtë,

“Në rrugën e atyre, të cilët i begatove me të mira...”
(Fatiha 7).

Na e bëri të qartë Allahu i plotfuqishëm së cilët janë ata që Allahu i begatoj me mirësitë e Tij në ajetin e Tij:

“E kush do që i bindet Allahut dhe të dërguarit, të tillët do të jenë së bashku me ata që Allahu i shpërbleu: (me) pejgamberët, besnikët e dalluar, dëshmorët dhe me të mirët. Sa shokë të mirë janë ata!” (Nisa 69),

Nëse ti i nënshtrohesh Allahut dhe të Dërguarit të Tij do të jesh me këta njerëz, nuk do të turpërohesh as në dynja e as në

ahiret, këta janë shoqëruesit e mirë, **“...Sa shokë të mirë janë ata!”**, shoqërues në këtë rrugë, ngase ai i cili ec në rrugë ka nevojë për shoqërues që i ndihmon dhe e afron, e shokut i tillë konsiderohet prej me të zgjedhurve nga mesi i robërve të Allahut.

“...jo në të atyre që kundër veti tërhoqën hidhërimin, e as në të atyre që e humbën veten!” (Fatiha 7), kërkon prej Allahut që të ruaj nga rruga e çifutëve si dhe gjithë atyre që ecin hapave të tyre, që bëjnë tolerime dhe lëshime nga rruga e Allahut.

“...e as në të atyre që e humbën veten!” (Fatiha 7), ata

janë që e tepruan, siç janë të krishterët dhe gjithë ata që ecin rrugës së tyre, ti pra kërko nga Allahu që te të udhëzoj në rrugën e drejtë, te të ruaj nga rruga e atyre që është i Hidhëruar ndaj tyre, nga rruga e çifutëve dhe atyre që ecin hapave të tyre, të cilët mësuan dhe nuk vepruan, bënë tolerime në vepër, si dhe të ruaj nga rruga e atyre që humbën, të cilët nuk mësuan dhe vazhduan duke e tepruar, të tillët janë të krishterët që e shpiken murgërinë, kjo është një çështje shumë e rëndësishme që duhet të kemi kujdes shumë!

Këtë nuk mund ta dimë përveç nëse e mësojmë diturin e sheriatit, duke i mësuar

çështjet në detaje, të bazuar në Kur'an dhe Sunet të të Dërguarit sal- lAllahu 'alejhi ue sel-lem.

Patjetër duhet mësuar së pari, pastaj duhet punuar dhe duhet përqendruar në të.

Disa thërrasin në lehtësime, disa në ekstremizëm, disa nga grupacionet thërrasin në ekstremizëm dhe teprim, përball këtyre disa thërrasin në lehtësime dhe neglizhime etj.

Të jemi të kujdesshëm nga këta e nga ata, të ruhemi nga ata që e tepruan dhe thërrasin në ekstremizëm, po ashtu të ruhemi nga ata që bëjnë lehtësime dhe neglizhime, të

jemi mesatar dhe të drejtë, të
jemi me ata të cilët ndjekin
rrugën që Allahu i begatoi, prej
pejgamberëve, besnikët,
dëshmorëve dhe të drejtëve, sa
shoqëri e mirë është kjo!

Allahu i madhërishëm thotë:
**“Allahu është i kënaqur me të
hershmit e parë prej
muhaxhirëve (migruesve) dhe
prej ensarëve (vendasve-
ndihmëtarë) dhe prej atyre që
i pasuan ata me punë të mira,
e edhe ata janë të kënaqur
ndaj Tij. Atyre u ka përgatitur
xhennete, në të cilët rrjedhin
lumenj, ku do të jenë përjetë
të pasosur. E ky është fitim i
madh”** (Teube 100).

“Allahu është i kënaqur me të hershmit e parë prej muhaxhirëve (migruesve) dhe prej ensarëve (vendasve-ndihmëtarë)...”, këta janë sahabët e të Dërguarit sal-Allahu ‘alejhi ue sel-lem.

“...dhe prej atyre që i pasuan ata me punë të mira...” i pasuan me përpikëri, duke mos e tepruar dhe duke mos dalë nga rruga e muhaxhirëve dhe ensarëve, nuk bënë lehtësime dhe kështu me dalë nga rruga e tyre, kjo është puna e mirë, veprim me përpikëri.

Praktikimi i rrugës së tyre nuk bëhet ndryshe përveç së me mësimin e rrugës dhe gjendjes së tyre, duke e mësuar këtë

hollësisht, përndryshe 'të gjithë pretendojnë së kanë lidhje më Lejlen mirëpo Lejla nuk e pohon një gjë të tillë'.

Të gjithë pretendojnë që janë në rrugën e muhaxhirëve dhe ensarëve, mirëpo realitet i tyre, sjellja e tyre e kundërshton këtë pretendim, personi i tillë ose është injorant ndaj rrugës së tyre dhe mendon së ajo rrugë është rrugë ekstreme apo e butë, ose ky person e pason epshin e tij në realitet, edhe pse pretendon që i pason muhaxhirët dhe ensarët, ky më të vërtetë e pason epshin e tij, ose ka mundësi që ecë në atë projekt që armiqtë e tij që shfaqën si musliman dhe thirrës islam e kanë projektuar

jo sipas rrugës së muhaxhirëve dhe ensarëve.

Ai i cili largohet nga rruga e muhaxhirëve dhe ensarëve, ai ose është injorant ndaj rrugës së tyre, ose pasues i epshit të tij ose hamendjes së të tjerëve që i pason verbërisht dhe ec hapave të tyre.

Nga kjo çështje duhet patjetër të ruhemi, aktualisht të gjithë e dini së ka njerëz që kanë bindje ekstreme, bartin ide ekstreme, të tepërta, kryejnë veprime tmerruese në emër të xhihadit sipas mendimit të tyre!

I vrasin muslimanët dhe jomuslimanët që kanë hyrë brenda shtetit islam me leje,

gjakun e të cilëve e ka bërë haram Allahu, i marrin jetën njeriut të cilin jetë e ka ndaluar Allahu marrjen e saj, në emër të xhihadit, krejt kjo si shkak i rezultatit të ekstremizmit dhe mos kuptimit të mirëfilltë të fesë së Allahut të plotfuqishëm.

Në anën tjetër disa janë shumë tolerant, sa që dëshirojnë që njerëzit të dalin nga feja, të mbesin musliman vetëm me emër, të mbesin musliman sipas hamendjeve të tyre, dëshirave të tyre apo sipas dëshirave të prijësve të tyre, hoxhallarëve, grupeve të cilave ju takojnë, sipas tyre mjafton të quhet vetëm në emër të fesë edhe nëse ec në kundërshtim me parimet e fesë!

Ky është një rrezik i madh që i ka kapluar rinin tonë, disa janë tolerant e disa janë ekstrem, kurse ajo që kërkohet është mesatarja dhe drejtësia, kjo është rruga e shpëtimit, rruga e mesatares dhe drejtësisë, kjo nuk arrihet ndryshe përveç se duke mësuar, arrihet duke mësuar diturin e dobishme e cila udhëzon për rrugën e pastër, rrugën e drejtë e cila është e bazuar nga libri i Allahut dhe suneti i të Dërguarit të Tij, jo nga fjalët e filanit e filanit, mirëpo bazohet në Kur'an dhe Sunet.

Largohu nga fjalët ekstreme dhe boshe, largohu prej tyre dhe mos u mashtro pas tyre, ju

jeni në këtë universitet të begatshëm, në vëndin ku mund ta mësoni rrugën e selefit, rruga e cila është rruga e drejtë, ju me lejen e Zotit jeni në këtë menhexh.

Andaj, mësoni, mësoni dituri të dobishme përmes së cilës ju ecni në këtë rrugë të drejtë dhe e dine së çfarë e kundërshton këtë rrugë nga pretendimet e rrejshme, këto pretendime të rrejshme janë veshur me petkun e islamit, fjalë të zbukuruara mashtruese, bëhuni të kujdesshëm!

Ju po dëgjoni, po ashtu po lexoni së çfarë po shkruhet nëpër gazeta nga gjërat e turpshme, janë asket ndaj

diturisë së dobishme, e cilësojnë si ekstremizëm, thërrasin në tolerancë dhe në gjitha ato gjëra që ata quajnë pjesë e tolerancës, thërrasin në lirin e grupeve, në shprehjen e mendimit të lirë, thërrasin e thërrasin, dëshirojnë t'i nxjerrin njerëzit nga rruga e drejtë.

Çështja nuk ka të bëjë me shprehje apo mendime, çështja ka të bëjë me Kur'an dhe Sunet, po, ka mundësi të ndodhin mospajtime, ndodh me pas mendime dhe shprehje të ndryshme, ndonjëherë me qellim të mirë e ndonjëherë me qellim të keq, kjo ndodh, mirëpo kjo na ndihmon neve që ta dallojmë të vërtetën nga e keqja, të dëmshmen nga e

dobishmja, të vërtetën nga e keqja, e ky është Kur'an-i dhe Suneti, Allahu i lartësuar thotë:

“O ju që besuat, binduni Allahut, respektoni të dërguarin dhe përgjegjësit nga ju. Nëse nuk pajtoheni për ndonjë çështje, atëherë parashtrojeni atë te Allahu (te libri i Tij) dhe te i dërguari...”

(Nisa 59),

parashtrimi tek Allahu do të thotë kthimi tek libri i Tij, kurse tek Pejgamberi është për qellim kthimi tek ai sa ka qenë gjallë, kurse pas vdekjes kthimi tek suneti i tij sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem.

“...atëherë parashtrojeni atë te Allahu (te libri i Tij) dhe te i dërguari, po qe se i besoni Allahut dhe ditës së fundit.Kjo është me e dobishmja dhe përfundimi me i mirë” (Nisa 59), do të thotë përfundimi në të ardhmen është me i mirë.

Ka thënë Pejgamberi sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem: **“Ai i cili do të jetoj do të shoh mospajtime të shumta, andaj përmbajuni sunetit tim dhe sunetit të prijësve të drejtë që vinë pas meje, kapuni për këtë fuqishëm, ruajuni nga risit, ngase çdo risi është bidat dhe çdo bidat është lajthitje”**

Kjo është porosia e të Dërguarit sal-lAllahu 'alejhi ue sel-lem në rastin e mospajtimeve, po ashtu na ka treguar së do të ndodhin mospajtime, mirëpo peshorja e kësaj ekziston, falënderimi i takon Allahut për këtë mirësi, peshore përmes së cilës e njohim të vërtetën nga e kota, gabimin nga e sakta!

Që do të thotë gjitha i ekspozojmë kah libri i Allahut dhe Suneti i të Dërguarit sal-lAllahu 'alejhi ue sel-lem dhe veprojmë me dituri dhe çiltërsi.

Mësojmë nga libri i Allahut dhe nga Suneti i të Dërguarit sal-lAllahu 'alejhi ue sel-lem atë që përmes saj e dallojmë të vërtetën dhe jo të vërtetën,

patjetër që duhet ta kemi parasysh këtë çështje.

Tanimë ju po dëgjoni së disa kanë ndërhyrë në çështje të akides **(besimit)** dhe filluan t'i mohojnë disa çështje të saj, që janë pjesë e akides së selefit, emrat dhe cilësitë e Allahut, ndalimin e adhurimit të varrezave, apo çështjeve tjera që konsiderohen si shirk, e quajnë ekstremizëm dhe shtrembërim të së vërtetës!!! E shumë e shumë gjëra tjera.

Ndërhynë në çështjet e grave për të drejtat e të cilave ka folur Pejgamberi sal- lAllahu 'alejhi ue sel-lem në haxhin e lamtumirës.

I Dërguari sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem na ka porositur: **“Silluni mirë më gratë”, “Nuk kam lënë sprovë pas meje me të dëmshme për burrat së sa sprova e grave”, “Ruajuni nga sprova e grave, ngase sprova e parë që është shfaqur tek Beni Israilet ishte sprova e grave.”**

Thërrasin që gruaja ta hekë mbulesën e saj, të zhvishet, të udhëtoi vetëm pa të afërmit e saj, të marr pozitën e burrave, e konsiderojnë ekstremizëm, e urrejnë ndalesën e përzierjes së burrave dhe grave, e konsiderojnë ekstremizëm, teprim, nënçmim dhe padrejtësi ndaj gruas!

Nuk e dinë që padrejtësi ndaj gruas është kur ajo vendoset aty ku së ka vendin, t'i obligosh diçka që s'mund ta kryej, ta ekspozosh ndaj fitnes **(sprovave)**, ta nxjerrësh nga shtëpia pa kurrfarë arsye dhe pa kurrfarë parimi sheriatik, kjo është padrejtësi!

Ndërhynë në çështjet e nikahut, mohuan martesën e të moshuarëve dhe te të rinjve duke thënë së kjo është padrejtësi!

Harruan së i Dërguari sal-lAllahu 'alejhi ue sel-lem është shëmbëlltyrë, dhe interpretues nga Allahu i lartësuar, e martoi Aishen radijAllahu anha, nënën e besimtarëve, e fejoj kur ishte

6 vjeçare, kurse e martoi kur ishte 9 vjeçare, ky është shembull i martesës mes të moshuarit dhe të një vajze të re, ky është suneti i të Dërguarit sal-lAllahu 'alejhi ue sel-lem.

Çështja ka të bëjë më dobinë e gruas, nëse burri është i përshtatshëm dhe i mirë për të, nuk duhet të privohet prej tij, kjo është e drejtë e saj, ata dëshirojnë të vendosin pengesa në martesë si dhe ta bëjnë gruan të lirë që ajo të shkon ku të do!

Ngase martesa e pengon, e izolon në shtëpi dhe e bënë të nënshtruar ndaj burrit të saj, ata dëshirojnë ta lirojnë nga kjo, thonë duhet të përcaktohet

mosha e martesës së gruas, të
jetë tetëmbëdhjetë vjeçare,
tetëmbëdhjetë vjeçare!

Tetëmbëdhjetë vjeçare femra
vetëm së e ka kaluar moshën e
pjekurisë dhe e pengojnë nga
martesa! E pengojnë nga
martesa, këta këtë e dëshirojnë,
kush është ai që e përcakton
moshën tetëmbëdhjetë vjeçare?!

I Dërguari i Allahut u fejua më
Aishen në moshën gjashtë
vjeçare, kurse u martua me të
në moshën nëntë vjeçare, ai
është zotëria i njerëzimit sal-
lAllahu ‘alejhi ue sel-lem.

Allahu i lartësuar në Kur'an
kur përmend kohën e pritjes së
grave (idetit), e bëri të njëjtë

kohen e atyre që nuk kanë ende cikël mujorë më ato që iu ka kaluar periudha e tyre, duke pritur tre muaj:

“E ato nga gratë tuaja të cilave u është ndërprerë cikli mujor (menstruacioni) nëse nuk e keni ditur, koha e pritjes së tyre është tre muaj, e ashtu edhe ato që ende nuk kanë pasur menstruacion...”
(Talak 4).

Koha e pritjes së vajzave të reja është tre muaj nëse shkurorëzohen para paraqitjes së ciklit mujorë, kjo tregon së lejohet martesë me të reja, kjo është e vërtetë, kjo është e pohuar në librin e Allahut të lartësuar.

Kurse këta njerëz e mohojnë atë që është pohuar në sunetin e të Dërguarit sal- lAllahu 'alejhi ue sel-lem, po ashtu e mohojnë edhe atë që është pohuar në librin e Allahut ashtu siç është dielli i dukshëm në mesin e qiellit.

Qëllimi i tyre me këtë qëndrim është dhënia e lirisë ndaj gruas, liri e falsifikuar e cila konsiderohet padrejtësi në realitet dhe humbje ndaj saj!

Kujdes ndaj ndërhyrjeve të tyre, fjalëve të tyre dhe dëshirave, ju paralajmëroi nga ndërhyrjet e këtyre ideve në këtë universitet.

Përkundrazi është obligim për mësimdhënësit, studentët dhe punëtoret tjerë që t'i kundërshtojnë këto ide, haptas të flasin kundër tyre, ngase ky universitet është fortifikata mbrojtëse me lejen e Allahut kundër këtyre ideve dhe ideve të tjera të ngjashme.

Ky universitet trashëgon dituri, besim të mirëfilltë, bazat e të cilës i ka vendosur prijësi i muslimanëve, mbreti Abdul-Aziz, Allahu e mëshiroftë, në bashkëpunim më hirësin, shejhun Muhamed ibën Ibrahim, Allahu e mëshiroftë.

I vunë planë programe të thella të forta të cilat i ruajnë bijtë e tyre dhe i nxjerrin kuadrot që

janë të përshtatshëm për shoqërinë, kuadro që bartin dituri dhe veprojnë, janë adekuat në aspektin administrativ, me të vërtetë kjo është kalaja mbrojtëse!

Duhet t'i sfidojmë këto ide, mësimdhënësit duhet t'i sfidojnë këto ide në sallat e mësimit, t'i demantojnë para studentëve, po ashtu studentët duhet të kthehen tek mësimdhënësit e tyre të pyesin për to derisa të kuptojnë së kush qëndron pas këtyre ideve që mundohen t'i fusin në mesin e tyre dhe t'i humbin ose ata janë duke jetuar në një botë të humbur, kështu që t'i ruan Allahu nga sherri dhe kurthet e tyre dhe t'i kthej këto në supet

e tyre.

Obligimi jonë është shumë i madh o ju vëllezër, Allahu i lartësuar thotë:

“E, s’ka dyshim se ata që thanë: “Allahu është Zoti ynë”, dhe ishin të paluhatshëm...” (Fusilet 30).

Patjetër duhet t’i kemi parasysh dy çështje:

01 - të publikojmë së Zoti ynë është Allahu, të themi së nuk ka të adhuruar më të drejtë përveç Allahut;

02 - të besojmë bindshëm me zemër, ta praktikojmë në vepër, mos të bëhemi sikur ata që

thanë Zoti ynë është Allahu
kurse veprat i kishin në të
kundërtën e asaj që e
pretendonin.

Allahu i lartësuar thotë:

**“Ka disa njerëz që thonë: “Ne
i kemi besuar Allahut dhe
jetës tjetër (Ahiretit), po në
realitet ata nuk janë
besimtarë. Ata përpiqen ta
mashtrojnë Allahun dhe ata
që besuan, po në të vërtetë
ata nuk mashtrojnë tjetër,
pos vetvetes, por ata nuk e
hetojnë” (Bekare 8-9).**

Kjo ishte e gjitha, e lus Allahun e plotfuqishëm që të na jep sukses për dituri të dobishme dhe punë të mirë neve dhe juve! Paqja dhe mëshira e Allahut qoftë mbi të Dërguarin tonë, Muhamedin, sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem, familjen dhe shokët e tij në përgjithësi!

Pyetjet:

01 - Pyetje:

Allahu ju dhashtë sukses, si t'i kundërpërgjigjemi atyre që thonë: si na ka lënë i Dërguari sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem në rrugë të pastër, kurse mospajtimet në çështje sheriatike janë prezentë akoma?

Përgjigja:

Po, na ka lënë në rrugën e pastër përmes së cilës e mësojmë së çfarë është mospajtim, cila është e vërtetë e cila e kotë, pastaj e pasojmë të vërtetën dhe largohemi nga e kota, Pejgamberi sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem ka thënë: **“I kam lënë dy gjëra, nëse kapeni pas tyre, kurrë s’do të humbni, ato janë libri i Allahut, Kur’an-i dhe Suneti im”** po.

02 - Pyetje:

I nderuari shejh: a lejohet për kërkuesin e dijes i cili i ka mësuar çështjet e tekfirit, që ta

bëjë pa besimtar ndonjë person konkret pa i pyetur dijetarët, vetëm duke u bazuar në diturin që ai e posedon në lidhje me çështjet e tekfirit?

Përgjigjja:

Çështjet e tekfirit janë shumë të rrezikshme, janë rrëshqitje e këmbeve dhe lajthitje e mendjeve, duhet që të pyeten dijetarët për to, assesi nuk bënë t'i thuhet pa besimtar dikujt përveç nëse sjellët para gjykatës sheriatike, pastaj aty analizohet çështja e tij, qofshin fjalët apo punët e tij dhe tek pastaj bëhet pa besimtar.

Kurse çdokush të bëjë tekfir?! Kjo nuk lejohet. Po. Mirëpo në

mënyrë të përgjithshme mund të thuash kush e bënë këtë është pa besimtar, apo kush thotë kështu është pa besimtar, apo kush beson kështu është pa besimtar, kurse të bëhet tekfir personi i caktuar apo disa persona, patjetër që duhet kthyer tek gjykatat sheriatike dhe njëkohësisht duhet vërtetuar një gjë të tillë kundër tyre, po.

03 - Pyejte:

A lejohet për studentin e këtij universiteti të marrë dituri përmes internetit, dhe thotë: e kemi këshilluar mirëpo ai e arsyeton këtë me pretekst se disa dijetar e kanë lejuar?

Përgjigja:

Nuk merret dituri nga interneti, as nga kasetat, e as nga librat, dituria merret nga dijetarët, dituria merret duke e transmetuar nga të tjerët, patjetër që duhet interpretuar nga dijetarët.

Sikur të kishte qenë së dituria merret nga librat apo nga diçka të ngjashme më to, nuk do të udhëtonin dijetarët në të kaluarën tek dijetarët tjerë për të mësuar dhe për të transmetuar prej tyre diturinë.

Allahu i lartësuar thotë: **“Nuk është e nevojshme të dalin në luftë të gjithë besimtarët. E përse nga çdo grumbull i tyre**

të mos shkojë një grup për t'u aftësuar në diturinë fetare, për ta mësuar popullin e vet kur të kthehet te ata, në mënyrë që ata të kuptojnë (e të ruhen)” (Teube 122).

Patjetër që duhet udhëtuar për tek dijetarët, për tek universitetet dhe fakultet sheriatike, për të mësuar diturin sheriatike ku do që gjendët, nuk mjafton vetëm të shikoi, apo të dëgjoji disa kaseta apo diç tjetër, në këtë mënyrë ai përfiton vetëm disa dobi, kurse të mendoji që mund të bazohet dhe ta konsideroi vetën dijetarë, ky është gabim i madh, po.

04 - Pyetje:

Shumë pyetje kanë të bëjnë me fotografimin, cili është gjykimi në lidhje me fotografimin me video dhe celular?

Përgjigja:

I Dërguari sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem e ka ndaluar fotografimin në përgjithësi, nuk ka përcaktuar aparatin përmes së cilit bëhet fotografimi, nuk ka përcaktuar ndonjë mjet, qoftë me dorë, skulpturë apo fotografi, gjitha këto i përfshin fotografia, po ashtu edhe njerëzit e quajnë fotografi, gjithë njerëzit e quajnë kështu, çdo gjë që është fotografi konsiderohet haram, përveç

nëse është e domosdoshme atëherë lejohet aq sa është e domosdoshme, po.

05 - Pyetje:

Në shumë pyetje pyesin në lidhje me çështjen e ilahive?

Përgjigja:

Falënderimi i takon Allahut, kasidet islame nuk kanë qenë të njohura në të kaluarën në këtë formë, duke organizuar grupe njerëzish, me zëra melodik, duke i thyer fjalët për shkak të joshjes, duke i joshur dëgjuesit, kjo nuk ishte e njohur asnjëherë, përveç tek sufit, të cilët kasidet i konsiderojnë pjesë e adhurimit, apo tek hizbit dhe pasuesit e

grupacioneve të cilët thërrasin për tek grupacionet e tyre përmes këtyre kasideve, po.

06 - Pyetje

A lejohet dhurimi i shpërblimit dikujt tjetër, duke thënë: unë falna, agjëroi, lexoj Kur'an pastaj them: O Allahu im! Shpërblimin e kësaj ia dërgoi filanit?

Përgjigja:

Dhurimi i shpërblimit lejohet aty ku ka argumente për të, në esencë shpërblimi i takon atij që punon: **“Dhe se njeriut nuk i takon tjetër vetëm se ajo që ka punuar”** (Nexhm 39), lejohet dhurimi i shpërblimit të disa

veprave për vëllain që është gjallë apo i vdekur, varësisht prej argumentit, lëmosha për tjetrin, duaaja, kërkimi i faljes për muslimanin, haxhi apo umreja, kurhani për të vdekurin, për këto gjëra ka argumente, kurse për diçka tjetër nuk ka, çdo kujt i takon puna e vet, po.

07 - Pyetje:

A është besmelja pjesë e el-Fatihës? Nëse është prej saj, kur njeriu falet dhe nuk e këndon a prishet namazi sepse kjo konsiderohet mos lexim i el-Fatihës?

Përgjigja:

Mendimi me i saktë është së besmelja është ajet prej ajeteve të Kur'an-it, ajet i pavarur, nuk është prej el-Fatihës dhe as prej sureve tjera, mirëpo lexohet në fillim të sureve, në fillim të sureve, me përjashtim disa raste ku përmendet gjatë ndonjë sure, si p.sh.: **“(e lexova) Kjo është prej Sulejmanit (mandej e hapi, kur qe, në të) “Me emrin e Allahut, Mëshiruesit, Mëshirëbërësit!” (Bismil-lahir-Rrahmanir-Rrahim!)”** (Neml 30).

Përndryshe ajo është hyrje e sureve, me përjashtim në suren Teube, kjo sure nuk e ka në

fillim, pra nuk është prej el-Fatijas dhe as prej sureve tjera.

Leximi i saj në namaz është sunet, lexohet në heshtje pastaj lexohet el-Fatiha. Pejgamberi sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem dihet që nuk e ka lexuar me zë, ky është suneti i tij, me zë e ka lexuar el-Fatihan.

Ka thënë njeri nga sahabët:
“Jam falur pas të Dërguarit, pas Ebu Bekrit dhe Umerit namazin e fillonin me el-Fatiha”, kjo tregon së ata nuk e kanë lexuar

me zë besmelën, sikur të ishte pjesë e el-Fatijas do ta lexonin me zë, pra kush nuk e lexon fare namazi i tij është i plotë,

mirëpo e ka lënë një sunet prej suneteve, prej suneteve të namazit, po.

08 - Pyetje:

Shumë pyetje kërkojnë këshill prej teje në lidhje me disa të rinj që nuk janë martuar dhe kanë vështirësi, kërkojnë këshillë për këtë?

Përgjigjja:

Ata duhet të martohen sa më parë nëse i kanë mundësit, ka thënë Pejgamberi sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem: **“O ju të rinj kush ka mundësi prej juve që të martohet, le të martohet, ngase kjo e ruan shikimin dhe nderin, kush nuk mundet**

atëherë lë të agjëron, ngase agjërimi është mburojë për të”, agjërimi e zvogëlon epshin apo e dobëson, Allahu i madhërishëm thotë: **“E ata që nuk kanë mundësi martese, le të përmbahen derisa Allahu t’i begatojë me të mirat e veta...”** (Nur 33), po.

09 - Pyetje:

Cili është kuptimi i fjalës së Ibën Sirinit: **“Më të vërtetë kjo dituri është fe, andaj shikoni nga kush e merrni fenë tuaj”?** Sipas kësaj a duhet që ta dimë gjendjen e njeriut dhe pastaj të marrim dituri prej tij?

Përgjigja:

Po, kjo është ashtu siç ju kemi thënë, dituria nuk merret nga letrat, nga kasetat apo nga faqet elektronike, mirëpo merret nga dijetaret duke e mësuar prej tyre, po ashtu jo prej çdo dijetari, përkundrazi kërkuesi i dijës duhet t'i zgjedh mësime të mirë, ata që janë besnik në fe dhe dituri, pastaj merr dituri prej tyre, po.

10 - Pyetje:

Hyra në xhami dhe imami sapo kishte filluar namazin, safin e tretë e kishin radhitur nga ana e majtë, në mes të xhamisë nuk kishte asnjë njeri në saf, a duhet të radhitna pas tyre apo

pas imamit në safin e tretë?

Përgjigja:

Nëse e gjen xhematin duke u falur, falu me ta, qofshin ata pas imamit, në të majtë apo në të djathtë, radhitu me ta, ngase ata janë radhitur në saf dhe ti bashkohu me ta, po.

11 - Pyetje:

A lejohet për gruan të del për davet pa mahrem?

Përgjigja:

Së parit të këshillon vetën, ta këshillon vetën, si të dal për davet pa mahrem?! I Dërguari sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem ka thënë: **“Nuk lejohet për një**

grua që beson Allahun dhe ditën e fundit që të udhëtoi pa mahrem”, në një transmetim tjetër thuhet: “Në distancë dy ditore”, në një transmetim tjetër: “Në distancë tre ditë” që do të thotë: udhëtim me kafshë, kurse në një transmetim tjetër: “Në distancë një ditë dhe një natë”, në një transmetim tjetër të përgjithshëm: “Të udhëtoi përveç së më mahrem”.

Në qoftë së dëshiron të bëjë davet, së parit le të vepron sipas fjalëve të Dërguarit sal-Allahu ‘alejhi ue sel-lem, po.

12 - Pyetje:

Cila është këshilla juaj për atë

që shoqërohet me njerëz të pamoralshëm, përgojuës, bartës të fjalëve, disa here e kemi këshilluar, mirëpo nuk është përmirësuar, a lejohet të shoqërohet me të apo jo?

Përgjigja:

Nuk bënë të shoqërohet me të, përderisa bartë fjalë, përgojon dhe i nënvlerëson njerëzit nuk duhet shoqëruar, ngase mund të ndikohet prej tij, ngase shoqëruesi i keq ndikon tek shoku i tij, ashtu sikur shoqëruesi i mirë që ndikon tek shoku i tij.

Ka thënë Pejgamberi sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem: **“Shembulli i shoqëruesit të mirë dhe të keq është sikur ai që punon**

me misk...”

Pra, shembulli i të mirit është sikur ai që punon me misk, prej tij ose blen, apo të jep misk, apo e shijon aromën e miskut gjatë kohës sa qëndron me të, pra ti nuk e humb aromën e mirë përderisa qëndron me të mirin, shembulli i shoqëruesit të keq është sikur aroma e farkëtarit, ose ti djeg rrobat, ose ndien kundërmimin e aromës së keqe prej tij, po.

13 - Pyetje:

Ngritja e rrobave deri në sa'ak **(pak përfund gjurit apo përafërsisht një pëllem)**, a konsiderohet si veçim nga të tjerët?

Përgjigja:

Në vendin ku nuk praktikohet kjo, mirëpo rrobat i mbajnë deri përmbi nyje të këmbës, po, konsiderohet veçim, ngase edhe ata të cilët i mbajnë deri përmbi nyje janë sipas sunetit, përderisa është sunet bashkoju atyre edhe ti, mos i kundërshto, ngase ata me këtë e praktikojnë sunetin, elhamdu lil-lah!

Mirëpo nëse ata i lëshojnë poshtë njejtë, ti mos vepro ashtu, kjo nuk lejohet edhe nëse shumica veprojnë ashtu, ngase kjo është në kundërshtim me sunetin, po.

14 - Pyetje:

Një njëri i ka thënë një personi, nëse me mund, t'i jap njëqind rijal, kurse tjetri nuk ka kushtëzuar asgjë, do të thotë kushti ka qenë vetëm nga njëra palë, a lejohet kjo i nderuari shejh?

Përgjigjja:

Për çfarë arsye ta mund? Kushti nuk lejohet, marrja e pasurisë nuk lejohet përveç aty ku e ka përjashtuar i Dërguari sal-lAllahu 'alejhi ue sel-lem: **“Nuk ka shpërblim”**, që do të thotë s'ka shpërblim përveç në tre gjëra: në gara me shtiza, gara me kuaj kur ushtrojnë për xhihad apo me deve, lejohet

marrja e shpërblimeve për këto, disa i kanë lejuar shpërblimet në gara të ditorisë apo fik'hut dhe mëmorizimit të Kur'an-it, më arsye së kjo bënë pjesë në kategorinë në rrugën e Allahut.

Ngase kërkimi i ditorisë është xhihad në rrugën e Allahut, përveç këtyre tre gjërave nuk lejohet marrja e shpërblimeve sepse konsiderohet ngrënie e pasurisë pa të drejtë, lloj bixhozi, që do të thotë përfitim përmes garës, me përjashtim të asaj që e ka lejuar i Dërguari sal-lAllahu 'alejhi ue sel-lem.

Allahu i lartësuar thotë: **“O ju që besuat, mos e hani mallin e njëri-tjetrit në mënyrë të palejuar, përpos tregtisë në të**

cilën keni pajtueshmëri mes vete...” (Nisa 29), po.

15 - Pyetje:

Një imam ka falur namazin me xhemat, pak para selamit i është kujtuar së është falur pa abdes, si duhet të veproj, a duhet ta zëvendësoi dikush tjetër, a duhet të largohet?

Përgjigjja:

Nëse nuk i kujtohet përveç së pas selamit, namazi i tyre është i vlefshëm, kurse ai duhet ta përsëris, merr abdes dhe e përsërit namazin, nëse i përkujtohet gjatë namazit, e ka obligimi të largohet, duhet të largohet, duhet të largohet, mos

të vazhdon në namaz, merr abdes dhe ja rifillon namazit më xhemat, po.

Po ashtu e vendos dikën tjetër në vend të vetin, dike që ua plotëson namazin, pastaj shkon dhe merr abdes, nuk e vazhdon namazin ashtu, pa abdes, ngase namazi i tillë është i zhvleftësuar si dhe i atyre që falen pas tij, nëse vazhdon të falet pa abdes, namaz i të gjithëve është i zhvleftësuar.

16 - Pyetje:

Transmetohet në një hadith ka thënë Pejgamberi sal-lAllahu 'alejhi ue sel-lem: **“Melajket nuk i shoqërojnë ata që kanë qen dhe zile”** ai i cili dëgjon muzikë gjatë udhëtimit a hyn

në këtë hadith, bazuar në fjalën
“Zile”?

Përgjigja:

Sa i përket dëgjimit të muzikës është shumë me e rënd, dëgjimi i muzikës, muzika është haram, nuk lejohet, posaçërisht nëse është e shoqëruar me tinguj apo instrumente argëtimi kjo është shumë me e rënd, muslimani nuk duhet t'i dëgjoj, po.

17 - Pyetje:

Shumë prej pyetjeve janë të një tematike, në lidhje me ata që flasin kundër dijetarëve kërkojnë nga ti udhëzim në lidhje me këtë?

Përgjigja:

I këshilloj me frikë ndaj Allahut të plotfuqishëm, mos t'i nënçmojnë askënd nga muslimanët në përgjithësi, muslimani e ka nderin e tij edhe në qoftë së është nga shtresa e ultë e muslimanëve, e si nëse nënçmohen dijetarët? Ata duhet t'i frikësohen Allahut, edhe nëse dikush prej dijetarëve gabon, prapë nuk lejohet me fol kundër tyre apo me i përgojuar, përkundrazi duhet informuar që kanë gabuar dhe duhet sqaruar gabimin e tyre, kështu që njeriu e hekë përgjegjësin prej vetes dhe nuk i përgojon, po.

18 – Pyetje:

A lejohet për ata që jetojnë në Europ që t'i shkurtojnë mjekrat, ngase shkak i mjekrës kanë problem të punësohen?

Përgjigja:

Përmbaju sunetit në çdo vend, mos shiko së si t'i kënaqësh njerëzit apo së çfarë thonë ata, përmbaju sunetit në çështje të mjekrës si dhe në çështje tjera, mos lësho pe në asgjë nga feja jote për shkak të dëshirave të njerëzve, kjo është prej lajkave të ndaluara, po.